

Не оставяй да истине
Буйно сърдце на чужбина
И гласът ми да премине
Тихо като прѣзъ пустиня.

На другия денъ съобщиха, че Панайотъ войвода щѣлъ да дойде тѣзи дни отъ Бѣлградъ.

Слѣдъ 3—4 дни дойде Панайотъ въ Кладово, каза на момчетата, че скоро ще има походъ, да се стѣгатъ.

Това много зарадва хъшлацитъ. Макаръ и слѣдъ това занятията съ тѣхъ да отиваха пакъ рѣдовно и даже по усилено, но всички бѣхъ вече спокойни, увѣрени че дѣйстви-телно ще се върви, щомъ войводата казва това, и съ още по-голъмо усърдие се заловиха въ изучаване военното искусство.

А старитѣ хъшове току предупреждаваха не опитнитѣ си другари да си набавятъ за походъ туй-онуй, безъ което се не можало.

— Котки брей, котки си правете за царвудитѣ, зере изъ онзи балканъ безъ котки неможешъ мръдна, а пѣкъ тамъ нѣма кой да ти ги направи.

— Лѣтно врѣме безъ ямурлукъ и зимно врѣме безъ хлѣбъ на пѣтъ не трѣгвай, — казваха други.

И младитѣ хъшове слушаха съвѣтитѣ на опитнитѣ си другари и сериозно се готвеха за походъ. Само че за ямурлудитѣ работата не бѣше тѣй лесна както за коткитѣ. Повечето не, ами 90 % бѣхъ дошли съ лѣтнитѣ си лежки дрѣшки, които още по ученията се испокъсаха, но все още се поддържаха догдѣто се намираха четитѣ въ Кладово. Горни топли дрѣхи пѣкъ нито се намираха въ Кладово, нито пѣкъ всѣкой можеше да си достави по недостатъкъ въ срѣдства. Трима щастливци само имаха мушамы и десетина петнадесетъ души ямурлуди или топли палта, а всичкитѣ остана-ли трѣгнаха въ походъ безъ горня дрѣха.

Къмъ края на Май първитѣ двѣ чети брояха вече по петстотинъ друши ратници.
